

БРАТЯ ГРИМ

СЕДЕМТЕ ГАРВАНА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Някога, много отдавна, в самото сърце на високата планина се простирала китна зелена ливада. През ливадата течал ручей с бистра планинска вода, а до ручея имало каменна къща.

Зад стените ѝ живеел горският надзирател със своята млада жена. Те си имали седем палави синове и една чудно хубава дъщеричка.

Горският работел много и по цял ден не се прибирал у дома, така че жена му самичка се грижела за децата. С момиченцето ѝ било лесно — то било добро и послушно и ѝ помагало в къщната работа. Затова пък седемте му братчета били грубияни и побойници. Те никога не слушали майка си и това много я натъжавало.

Вечер баща им се връщал уморен у дома. Горката жена не искала да го тревожи и не му се оплаквала от палавите си синове. А те от ден на ден ставали все по-лоши, защото нямало кой да ги накаже.

От всичко това най-много страдала малката им сестричка. Тя ги обичала, нищо че били грубияни и побойници. Но обичала много и майка си. И ѝ ставало мъчно за нея, като виждала колко я наскърбяват лудориите на седемте лоши момчета.

Веднъж се случила ужасна беда. В гората, точно зад каменната къща, растяла отровна трева. Бащата предупредил синовете си да внимават, когато извеждат козите на паша, и да ги пазят от опасните бурени. Но в този ден братята нарочно накъсали от тревата, напълнили един чувал с нея и я смесили с храната на животните.

Козите я изяли, разболели се и измрели.

— Ами сега? — затюхкала се майката. — Откъде ще взема мляко, за да ви нахраня? От какво ще ви правя извара, сирене и сметана?

Синовете ѝ се спогледали и се засмели, сякаш не разбирали каква беля са направили.

Разгневила се майка им, не знаела що да стори и в яда си изрекла страшна клетва:

— Черни гарвани да се бяхте родили, а не мои деца!

Веднага щом произнесла тези думи, слънцето се скрило зад тъмен облак. Разrazil се бурен вятър и седемте момчетата се превърнали в гарвани!

Огледали се птиците, плеснали с черните си криле, издигнали се в небето и отлетели. А майката веднага съжалила за думите си и така

се изплашила, че паднала на прага в несвяст.

Скоро бащата се върнал от работа и като разбрал какво е станало, косите му побелели от мъка. Опитал се да утеша жена си, но от този ден в каменната им къща се възцарила печал.

Минало много време. Момиченцето растяло и ставало все по-хубаво, ала на лицето му никога не греела усмивка.

Един ден то казало на майка си, че ще отиде да потърси своите омагьосани братчета.

— Знам, че ме чакат! Позволи ми да тръгна и ми дай майчината си благословия! — помолило то.

Майката нямала сили да възпре едничкото детенце, което ѝ било останало. Пригответила на свидната си дъщеря едно вързопче с черен хляб, благословила я и я отпратила по широкия свят.

Девет дни вървяла девойката през гори и долини. Храната ѝ се свършила, дрехите ѝ се изпокъсали. Уморена и премръзнала, на десетия ден точно преди разсъмване тя съзряла в далечината малка схлупена къщурка — усойна и мрачна. Сякаш някакви неведоми сили притегляли сестричката право натам.

Като надникнала вътре, тя видяла ниска маса, на която били наредени седем малки купички.

И седемте били пълни с топла овесена каша.

Девойката била толкова гладна, че избрала една купичка и си похапнала сладко-сладко.

После се качила на горния етаж и надникнала в спалнята, където имало седем ниски креватчета. Всяко от тях било застлано с малко вълнено одеялце.

Очите на девойката се напълнили със сълзи — тя разбрала, че е намерила своите братя! Уморена и развълнувана, тя полегнала на едно от креватчетата и заспала.

Като се мръкнало, вратата на къщурката се отворила и вътре влетели седем грозни черни гарвана. Всички веднага се настанили около масата.

— Някой ни е ял от кашата! — възкликнали те. — Кой ли може да е?

Нахранили се птиците, сложили си нощните шапчици и отишли да си легнат. А в спалнята — що да видят: спяща девойка!

— Братя, та това е... — започнал най-големият гарван и погалил косата ѝ с черното си крило.

— Да, това е нашата сестричка! — закрепцели всички един през друг.

В този миг девойката се събудила и като видяла, че е заобиколена от седем грозни птици с нощни шапчици, ужасно се изплашила.

Най-малкият гарван я попитал с учудващо нежен глас:

— Сестричке, ти ли си?

Тогава гостенката скочила от леглото и радостно протегнала ръце.

— Намерих ви, намерих ви! Най-накрая ще бъдем отново заедно!

Седемте черни гарвана я погледнали тъжно и един от тях тихичко промълвил:

— Не се ли страхуваш от нас? Та ние сме седем грозни гарвана с черни пера!

Но девойката се засмяла и ги прегърнала всички поред.

— Толкова ви обичам! — казала тя. — Макар да сте се превърнали в гарвани, вие винаги ще си останете мои братя!

Като чули това, птиците се разплакали.

— Елате си у дома! — помолила ги тяхната сестричка.

— Много бихме искали — отвърнали те, — само че ни е срам! Бяхме толкова непослушни деца! А и как ще се покажем пред мама в този вид?

— Мама много ще се радва да ви види! Тя постоянно плаче и мисли за вас! — въздъхнала девойката.

След дълги увещания братята се съгласили да се върнат вкъщи, но пътят бил страшно дълъг, а сестричката им била изтощена.

— Ще полетим всички заедно и ще те отнесем с крилете си! — предложили те.

Тъкмо се намерили да излетят, когато най-малкият брат извикал:

— Почакайте! Хайде да вземем всички блестящи камъчета, които сме насъбрали! Това ще е нашият подарък за мама!

— Колко са красиви! — възкликнала девойката.

— Харесват ли ти? Може да са скъпоценни! Ние, гарваните, видим ли блестящо камъче, не можем да се сдържим, грабваме го и го отнасяме дома си!

Най-накрая потеглили на път. Плеснали с черните си криле, литнали над облаците и понесли своята малка сестричка. Отначало тя се уплашила, но братята ѝ я държали толкова здраво, че в крайна сметка спряла да се страхува. Пък и отгоре светът изглеждал толкова хубав!

Ето че седмината най-после съзрели старата каменна къща. Но на двора ѝ нямало никой.

— Почакайте тук — казала девойката, когато гарваните кацнали пред вратата. — Аз ще повикам мама.

После изтичала в кухнята и се провикнала:

— Мамо, мамо, върнах се! Ела да видиш кого ти вода!

А клетата ѝ майчица седяла сам-самичка до печката и ронела горчиви сълзи.

— Колко се радвам, че си дойде, дъще! Вече си мислех, че никога няма да те видя отново! — ридаела тя.

Тогава излязла на двора и съгледала гарваните.

— Клетите мои деца! Толкова ми липсвахте! Не минаваше ден, в който да не съжаля, че изрекох онова грозно проклятие! Една майка никога не бива да говори така на децата си!

— Срамуваме се, че бяхме толкова лоши синове! — отвърнали гарваните. — Прости ни, мамо!

Всички се разплакали и изведнъж станало чудо: седемте гарвана отново се превърнали в момчета, кое от кое по-хубаво!

Като чул радостната глъчка, баща им излязъл на двора и не можел да повярва на очите си: отново виждал свидните си синове!

Минали години. Семейството на горския надзирател заживяло щастливо и седемте нощни шапчици на черните гарвани останали единственият спомен за тази поучителна история.

А блестящите камъчета наистина се оказали скъпоценни и осигурили на двамата родители честит и охолен живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.